

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium
Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias
Vincentii Caraffa, Societatis Iesu Praepositi Generali,
Tomvs ...**

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partitum Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 11. De modo conservandi cum proximo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

Zerom. 15.

Et per os Jeremiae promittit Deus: Si conseruam
vertam te. q. d. Ita tecum agam, uti te geres cum
modo tuo: Si eum de peccato reduxeris, & contem
statum gratia, de afflictione te convertam ad
ditionem. Ratio hujus est, juxta S. Chrysostomum
mnes homines in charitate sint invicem aliisque
propterea non permittit Deus, ut quoniam venias a pro
utilitate, nisi transieras per alienam: cum unius
junctum est gaudium & consolatio; Consolari vnde
dicebat Apostolus, ut possimus nos consolari eos, pa
cifici pressuram a sunt. Qui non est consolatus, nisi sit
Hæc est altissima Religiosi professio, vocata supra
etissimum statum vita mixta pro fio habet enim
propriam duntaxat; sed proximi quoque facilius
de quo statu, Divina adjuvantegritate, tradidit
præsenti exercitio. Ac primò, de modo unius
versandi cum proximo in genere. Secundò, de
excipiendi confessiones. Tertiò, de modo pri
seu concionandi.

CAP. XL

De modo conversandi cum proximo.

Intra omnia ministeria & exercitia animatum ad
utilia, illud imprimis Sancti Doctores censuerunt
de proficuum, in quo cum ædificatione conser
vatur proximo nostro. Idque confirmatur ex
Christi D. N. qui propterea, ut docet S. Thomas,
elegit vitam solitariam, sed socialem. Verum, in
conversatio talis sit, qualis à nobis requi
suumque sortiatur finem, nonnullas exiguae cura
nes.

Prima, debet esse spiritualis propter spiritu
marum salutem: non sacerularis, neque proprius
sacerularia instituenda est. Nemo militans Dei
Apostolus, implicat se negotiis sacerularibus. Re
quia finis Religionis est Charitas Dei & proximi.

2. Tim. 2.

concurrit
geres compo-
& content-
itam ador-
em adi-
venias super-
um onus
inflatur
lari et, pa-
e, nascen-
vocant alii
e habentur
que facili-
, ita facili-
odo univer-
cundo, den-
nodo per-
proxima.
animatum
s censuere
one concur-
matur res-
S. Thomae
Verum, ali-
obis requi-
s exiguae
spontem
e propriet-
ans Dei
bus. Ratu-
proximis
conio bonis temporalibus seu sacerdotalibus ; sed in spiritu & salute proximi consistit. Quod confirmatur exemplo Christi : qui rogatus, ut inter duos fratres litigiosos quodam sacerdotalem decideret, absoluē id facere *Luc. 12.* recusat, dicens: *Quis me constituit Iudicem, aut Divinum inter vos?* Hoc S. Ambrosius: *Terrena declinat, non potest Divina descendere?* nec *Iudex dignatur esse* iustum virorum, habens mortuorum judicium. Idem *1. Cor. 6.* prescribit Apostolus: *Si in vobis (id est per vos) iudicatur Mundus, indigni estis , qui de minimis (id est de negotiis sacerdotalibus) iudicatis.* Negotia igitur sacerdotalia, in quantum sacerdotalia contradicunt Religiosis, eadem autem sunt spiritualia, ex fine supernaturali, convenienter possunt, & licita sunt Religiosis. Quod, secundum S. Thomam, fit quatuor conditionibus. Prima. *2.2.q.167.* Non fiant ex cupiditate, id est, propter lucrum aliquod tem-
a.2. pale. Secunda. Fiant ex charitate & amore, quo pro-
tione in Deo diliguntur; qui est finis Religionis. Tertia.
Fiant ex obedientia, quia Religiosus non habet velle, neque
potest. Qua de causa, ut notat S. Thomas, ait Aposto-
lus: *Implicit se, scilicet voluntarie: non cum implicatur*
debet in obsequiis. Quarta. Cum debita moderatione fiant,
ne impediant exercitia spiritualia Religiosis propria:
hac enim negotia suscipienda sunt in ordine ad Charita-
tem Dei & proximi : ergo exercenda sunt cum debiti-
moderamine & mensura, ut pro sint, non noceat huic
fieri. Quamobrem Christus corporalia non confere-
bat beneficia, nisi in ordine ad spiritualia, ac miraculose
mirabat corpora, ut spirituale clargiretur medelam a-
mabat: ideoque, priusquam conferret sanitatem,
petebat ab infirmis, apud credentes, & fidem haberent.
Huc documentum de non intricando se negotiis sacer-
dotalibus, optime observavit S. Ignatius: rogatus enim ab
aliqua persona, ut ei locum procuraret in aula cuiusdam
Principis; ita, respondit, in aula coelesti magni Princi-
pis Dei, non in aula Principis terreni. Refugit quoque
a promovere matrimonia suorum Consanguineorum. Et
laus similibus negotiis, *Orationis tantum opem pro-*
mittebat.

In ejus vi-
ta.

Secundum. *Conversatio cum proximo non tantum*
F. 5 *debet*

debet esse spiritualis, verum etiam in praesenti
versemur cum proximo, ac similiter cum Deo: hinc
proximum, manus ad proximum; sed cor et ali
pariter dirigatur: nunquam conversatio proximi
solitaria, ut ex eodem patiarur conversationem Dei.

Stim. Amo. hæc semper comittetur illam. S. Bonaventura
Divi. p. 2. dum hujus praesentia exponens sit: Primo, a
conversationem faciem mentis ad eternum lumine
verie, & ad ejus splendorum in spiritu confitari.
Secundo, interior homo ad interiorum proximi conversari
& abstine ab exteriori, quantum potes, nimirum
ad interiorum ordinatur: & considera ipsam a
maginem Dei factum, & Christi Sanguine relinqui.
Tertio, dic cum Apostolo: Non judicavi me alio
inter vos, nisi IESVM CHRISTVM, & benefi
cium: & convertendo animas, cogita, Cori
nam recolligere, & in eis Sanguine, non tunc
S. Pater Ignatius vult, ut iij, qui convertantur
proximo, talem habent Divinam praescientiam, quae
prius assistunt, quam ministrant, nec iugantur
quandò non ministrant. Secundò, nonnulli
missi à Deo descendunt ministratum proximo. Te
tio, missi, eadem celeritate & lætitia ascendunt,
descendunt: veluti figurabantur Angeli ascensionis
descendentibus per scalam Jacob. Quarto, quando
ministrant, non desistunt ab assistentia. Quinto, ge
cunque eventu constituti sunt in pace & gaudio in
perturbabiles. Ex hac Divina praesentia, primum
Hom. 14. dicit D. Gregorij, accidit, ut, quotquot illi
in Evan. adjungunt, quasi ex salu tactu eterna vita regnandi
diantur, unde Salvator eos vocat Saltem. Eius
probat S. C. I. ylostomus efficiam conversationem:
namque movens animas est Christus: quipouenit
est causa principalis: prout homo, est causa
mentalis primaria. Et mediante hac praesentia
eadem participamus virtute, de eodem ferum Christum
Quemadmodum magnes, inquit ille, feruntur
ferrum virtute magnetis affectum etiam trahit:
imbuti moribus & Christi virtutibus alii trahit:

Propter quod S. Ignatius volebat, ut operarius Christi
Deo: ligatur, non ut homo ordinarius; sed ut Istru-
mentum Dei, operando per virtutem participatam &
in comunicatam a Deo, ut motum a Deo, agens cum
Deo, & ordinatum ad Deum.

Tertio. Conversatio cum proximo ardens insu-
gitur, oportet, ut omnes trahantur & accendantur
amorem Dei: Si amatis Deum, monet S. Augu-
stinus, rapto omnes ad amorem Dei, ergo dicere: Magni-
ficat Dominum mecum. In hunc amorem, trium con-
sideratione moritorum accendi possumus. Primo,
consideratione Glorie, gaudijque quae d' Deo tribui-
tis in conversione animarum: Magnas stirvas Deo,
humana salutis, affirmat Origenes. Et lucrum Creatoris, Orig.
Sed hic Hieronymus, salus creature. Id d' dicebat:
Congratulamini mihi, quia inventi drachmam, quam
perdidaram. Secundum motivum est Sanguis Christi;
Quicquid est iusta anima dignatio, assertit S. Bernardus.
Tertium valor terum desumitur exprestio: unde animam
appellat dignam Sanguinis CHRISTI compensationem.
Tertium morivum est pulchritudo animae, de qua
dicta solebat S. Catharina Senensis: Si quis vi-
datur eam: si posset, coepies in die pro eius salute mor-
tem subiret. Et osculabatur terram pedibus Concio-
norum calcatam, pronunciando eos Beatos. De
S. Ignatio legitur: Ex quo vidit pulchritudinem
animae; aliud non curavit. Et ad hunc finem, ocie-
num instituit. Et praeter motivum gloriae Dei haec
duo eidem sancto viro valde familiaria erant in conver-
sione proximi: Considerabas animarum pulchritudinem Hist. Soc. Et
preium: & ideo maxima cum laetitia accurrebat ad n. 113.
Salutem proximorum.

Quarto. Zelus animarum debet esse ordinatus se-
cundum ordinem Charitatis, ita, ut opem ferendo
alii, non desit sibi ipsi, & seipsum negligat. Magna
habenda est circumpectio & cura, ut illi conver-
tantur ad te, veluti ait Propheta, & tu non convertaris Hiere. 19.
ad eos. Debemus nos gerere, sicut ignis omnia ad
se convertens. S. Ignatius hujusmodi dabant consi-
lum: Sermonis initia illa date, extrema vobis reservate.

Mul-

lib. de Con- Multum quoque prodest consilium S. Bernardi:
fid. ad Eu- tradar se negotiis, sed accommodet; & actionem in
gen. ratione primum.

Ut rite servetur hic ordo, actus nostri debet hinc
 nandi iudeo Divinæ voluntati: Non enim facit, sed

De cœlest. Divinus Dionyius, Sanctorum perfectioribus
Hier. c. 3. operari, preter sanctas ordinationes, & Dei ipsius
 quis prefixit & statuit, quos & quem debet illo.

Tom. 3. de S quantum & qualiter. Secundum charitatem eis
Doct. Chr. natam, quatuor, ut docet S. Augustinus, amabilis
lib. I. c. 23. Primum, quod supra nos est, nempe Deus. Alter
c. 26. quod intra nos est, quod nos sumus. Tertium, quod nos
 nos est, videlicet anima proximi. Quartum, quod nos
 nos est, nimirum, proprium corpus. Plus appre-
 dus & appetendus est Deus, quam proprietas.
 salus propria, quam salus proximi: plus delictum
 testimandaque salus spiritualis proximi, quam
 proprium corpus. Et cum hoc ordine Christiani
 cum proximo conversatio optima erit, cederet
 ritualem animarum utilitatem, & De gloriam. Eius
 de subsidio proximi in communi: o gemus modum
 subsidio & ope proximo praestanda in particulari
 Confessionem, & Prædicationem.

C A P. XII.

De officio Confessarij.

*P*otestatis sacerdotalis, qua Sacerdos peccata rem-
De Sacr. l. 3 tit, & confert gratiam in Sacramento Poenitentie
 eminentia talis est, ut D. Chrysostomus affirmare ac
 dubitarit, Patrem æternum eandem Sacerdoti de-
 potestatem, quam dedit proprio Filio: Poter-
 fariam dedit Filio potestatem, & ipsam eandem emi-
 tiam potestatem dat Sacerdotibus. Potestatem inquit
 non materiale & terrenam, sed spiritualem & ce-
 stem supra bona Gratiae: aperiendi celum, & clau-
 derum Deum.